

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Κάρολος Ντίκενς)

Εισαγωγικό σημείωμα

Η «Χριστουγεννιάτικη Ιστορία» (πρωτότυπος τίτλος: A Christmas Carol) είναι μια νουβέλα του Άγγλου συγγραφέα Καρόλου Ντίκενς που πρωτοδημοσιεύτηκε στις 19 Δεκεμβρίου 1843.

Αναφέρεται στην ιδεολογική, ηθική και συναισθηματική μεταστροφή του παράξενου και τσιγκούνη Εμπενίζερ Σκρουτζ μετά την υπερφυσική επίσκεψη που δέχτηκε από τον πεθαμένο συνεταιίρο του Τζέικομπ Μάρλεϊ και από τα φαντάσματα των Χριστουγέννων του Παρελθόντος, του Παρόντος και του Μέλλοντος.

Η νουβέλα είχε άμεση επιτυχία και αποδοχή τόσο από το κοινό όσο και από τους κριτικούς.

ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ :

Ζαΐμη Δέσποινα

Καραμολέγκος Δομήνικος

Κούρτι Ματέο

Μιχαλοπούλου Χριστίνα

Μπέκας Αντώνης

Το φάντασμα του Μάρλεϊ

ΔΕΠΟΙΝΑ ΖΑΙΜΗ

Παραμονή Χριστουγέννων. Σκυμμένος πάνω απ' το γραφείο του, Ο Εμπενέζερ Σκρουτζ δούλευε ασταμάτητα. Το δωμάτιο ήταν μάλλον κρύο, γιατί τα λιγοστά κάρβουνα στη σόμπα δεν ζέσταιναν αρκετά. Όχι ότι έλειπαν του Σκρουτζ τα χρήματα για ν' αγοράσει περισσότερα κάρβουνα, αλλά ο Εμπενέζερ Σκρουτζ ήταν ένας φοβερός τσιγκούνης ! Στο διπλανό δωμάτιο χωρίς θερμάστρα εργαζόταν ο Μπομπ Κράτσιτ, ο κλητήρας του, που έτρεμε ολόκληρος από την παγωνιά. Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε κι ένας χαμογελαστός άντρας μπήκε στο γραφείο.

«Θεΐε, καλά Χριστούγεννα !»

«Κακά, ψυχρά κι ανάποδα...» γκρίνιαξε ο Σκρουτζ.

«Θεΐε μου, μη μουτρώνει. Έρθα να σε καλέσω για το μεσημέρι,» είπε ο Φρεντ, ο ανιψιός του.

Αλλά ο Σκρουτζ αρνήθηκε την πρόσκληση. Ποτέ του δεν γιόρταζε τα Χριστούγεννα. Τα θεωρούσε χάσιμο χρόνου. Όμως η απάντηση του Σκρουτζ δε χάλασε το κέφι του Φρεντ. Έφυγε χαμογελαστός, αφού προηγουμένως αντάλλαξε ευχές με τον Μπομπ Κράτσιτ. Λίγα λεπτά αργότερα χτύπησαν την πόρτα. Ο υπάλληλος έτρεξε ν' ανοίξει. Παρουσιάστηκαν δυο κύριοι. Εδώ είναι η εταιρεία Σκρουτζ και Μάρλεϊ ; ρώτησε ο πρώτος.

«Ο συνέταιρός μου, ο Μάρλεϊ, πέθανε σαν απόψε πριν από επτά χρόνια», του απάντησε ψυχρά ο Σκρουτζ.

«Τα συλλυπητήρια μου», είπε ο δεύτερος.

«Εμείς κάνουμε έρανο για τους φτωχούς. Αύριο, που ξημερώνει μέρα χαράς, υπάρχουν, δυστυχώς, άνθρωποι που υποφέρουν από το κρύο και την πείνα. Μπορούμε να έχουμε τη συνδρομή σας;».

Ο γερο-σπαγκοραμμένος δεν είχε σκοπό να ξοδέψει ούτε μία πένα για να βοηθήσει τους συνανθρώπους του και απάντησε αρνητικά στους δυο επισκέπτες.

Εκείνοι έφυγαν απογοητευμένοι, χωρίς να τον πιέσουν περισσότερο. Νύχτωσε.

Έρθε η ώρα να κλείσει το γραφείο. Ο Σκρουτζ φόρεσε το παλτό και το καπέλο του και πήρε στο χέρι το μαστούνι του. Με τη σειρά του, ο Μπομπ Κράτσιτ

ετοιμάστηκε κι αυτός να φύγει.

«Υποθέτω ότι δεν θέλεις να δουλέψεις αύριο», του είπε ο Σκρουτζ με δυσφορία. Ο Μπομπ κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Α-α-αν δε σάς πειράζει, κύ-κύ-κύριε Σκρουτζ», τραύλιζε ο καημένος ο Μπομπ.

«Δε μου αρέσει να σε πληρώνω όταν δεν εργάζεσαι», τον διέκοψε ο Σκρουτζ.

«Πάντως, μεθαύριο θα πιάσεις από νωρίς δουλειά!».

Ο Μπομπ τον ευχαρίστησε κι έτρεξε έξω να βρει κάτι παιδάκια που διασκεδάζαν κάνοντας τσουλήθρα στον παγωμένο δρόμο.

Αδιαφορώντας για τη γιορταστική ατμόσφαιρα, ο Σκρουτζ έφαγε, όπως συνήθως, μόνος του σε μια γειτονική ταβέρνα.

Έπειτα, τράβηξε για το σπίτι του. Το κτίριο όπου έμενε βρισκόταν στην άκρη ενός στενού και σκοτεινού δρόμου. Το παλιό και φθαρμένο διαμέρισμα ανήκε κάποτε στο συνétaίρό του, τον Τζακ Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ έβγαλε το κλειδί για να ξεκλειδώσει την εξώπορτα. Το ρόπτρο, αν και μεγάλο, δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερα όμορφο πάνω του. Κι όμως, εκείνη τη βραδιά έμοιαζε λουσμένο σ ένα απόκοσμο φώς.

Ο Σκρουτζ, παραξενεμένος, έσκυψε να εξετάσει καλύτερα... και τότε αντίκρισε το πρόσωπο του Μάρλεϊ να τον κοιτάζει!.. Την επόμενη στιγμή όμως ξανάγινε ένα κοινότατο ρόπτρο. Ταραγμένος ο Σκρουτζ μπήκε στο διαμέρισμα, μαντάλωσε την πόρτα πίσω του και προχώρησε στη σάλα.

Στη συνέχεια, έβγαλε το παλτό του, φόρεσε τις παντόφλες του και κάθισε μπροστά στο Τζακι. Πάνω στη σχάρα τρεμόσβηναν λίγες αδύναμες φλόγες. Ξαφνικά, απ τη μεριά της αποθήκης άκουσε να σέρνονται βαριές αλυσίδες. Μέσα από την κλειστή πόρτα γλίστρησε μία παράξενη σκιά και, αιωρούμενη, ήρθε και στάθηκε στη μέση του δωματίου. Τούτη τη φορά δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ήταν το φάντασμα του παλιού συνεταιίρου του Σκρουτζ, που είχε πεθάνει ακριβώς πριν εφτά χρόνια. Ο γέρος δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του.

«Ποιος είσαι;» ψιθύρισε.

«Ποιος ήμουν!» τον διόρθωσε το φάντασμα. «Ήμουν ο Τζακ Μάρλεϊ, ο συνétaίρός σου. Δε με θυμάσαι;».

Το φάντασμα του Μάρλεϊ κάθισε στην αγαπημένη του πολυθρόνα. Ο Σκρουτζ, που

κόντευε να λιποθυμήσει από το φόβο του, τον ρώτησε ικετευτικά: «Τζακ, πες μου, τι θέλεις;».

«Βλέπεις αυτές τις αλυσίδες;» τον ρώτησε το φάντασμα. «Κάθε κρίκος τους αντιπροσωπεύει και μία άσχημη κουβέντα της ζωής μου.

Όσο για τα βαριά χρηματοκιβώτια που σέρνω; Είναι τα πλούτη που συγκέντρωσα και δεν τα χρησιμοποίησα σωστά. Όλα αυτά θέλω να τα σκεφτείς σοβαρά και να δεις και τη δική σου ζωή αλλιώς, Σκρουτζ!».

Το φάντασμα σώπασε για λίγο κι ύστερα συνέχισε: «Ήρθα να σε προειδοποιήσω. Έχεις ακόμη μια ευκαιρία να γλιτώσεις από τη δική μου μοίρα, θα έρθουν τρία πνεύματα. Το πρώτο θα σε επισκεφθεί απόψε, στη μία μετά τα μεσάνυχτα. Το δεύτερο αύριο, την ίδια ώρα. Και το τρίτο μεθαύριο, μόλις χτυπήσει το ρολόι δώδεκα. Αυτή είναι η τελευταία σου ελπίδα!...».

Και με τα λόγια αυτά ο Μάρλεϊ ξαναέφυγε για να συναντήσει τα άλλα φαντάσματα που περιπλανιούνται ασταμάτητα στις ομίχλες της αιωνιότητας. Εξαντλημένος ο Σκρουτζ, έπεσε χωρίς να γδυθεί στο κρεβάτι του κι αποκοιμήθηκε αμέσως.

Ήταν ακόμη σκοτάδι όταν ξύπνησε ο Σκρουτζ. Νόμισε πως το ρολόι είχε σταματήσει, θυμόταν ότι έπεσε να κοιμηθεί μετά τις δύο. Το ρολόι χτύπησε μία ακριβώς.

Αμέσως, μια λάμψη δυνατή πλημμύρισε την κρεβατοκάμαρα. Ο Σκρουτζ ανασηκώθηκε και τότε είδε εμπρός του μια περίεργη οπτασία. Είχε το ανάστημα, το πρόσωπο, τα χέρια ενός μικρού παιδιού, αλλά τα μαλλιά της ήταν ολόλευκα όπως ενός γέρου. Από τον ώμο, πάνω από το λευκό, κοντό χιτώνιό της, κρεμόταν μια γιρλάντα λιόπρινο, σύμβολο του χειμώνα.

«Μη φοβάσαι», του είπε η οπτασία. «Είμαι το Χριστουγεννιάτικο Πνεύμα του Παρελθόντος κι ήρθα να σε βοηθήσω».

Πήρε τον Σκρουτζ από το χέρι και τον οδήγησε στο παράθυρο.

Ο Σκρουτζ φοβήθηκε μήπως πέσει, αλλά το Πνεύμα τον ενθάρρυνε να πετάξει μαζί του πάνω από στέγες και αγρούς. Κι ήταν πρωί όταν έφτασαν σε μία μικρή επαρχιακή πόλη.

«Μα, εδώ πέρασα τα παιδικά μου χρόνια», μουρμούρισε κατάπληκτος ο Σκρουτζ.

«Έ, τότε, θα ξέρεις το δρόμο για να έρθεις εδώ», τον ρώτησε το Πνεύμα.

Το χριστουγεννιάτικο πνεύμα από το παρελθόν

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΠΕΚΑΣ

«Θα μπορούσα να τον βρω με κλειστά μάτια», απάντησε εκείνος.

«Κι όμως, δείχνεις σαν να έχεις ξεχάσει ακόμη και την ύπαρξη αυτού του τόπου», παρατήρησε αυστηρά το Πνεύμα.

Ύστερα βάδισαν πάνω στο χιονισμένο δρόμο συναντώντας

φυσιογνωμίες γνωστές. Αγρότες με τις άμαξες, παιδιά με τα αλογάκια τους. Ο

Σκρουτζ τους θυμόταν όλους. Τους φώναξε μάλιστα με τα ονόματά τους. Αλλά κανείς δεν του απάντησε!

«Είναι μόνο σκιές», του εξήγησε το Πνεύμα, «δεν μας βλέπουν».

Ο Σκρουτζ χάρηκε πολύ που ξαναείδε φίλους και γνωστούς από τα νιάτα του. Και τούτη η χαρά ήταν πρωτόγνωρη γι' αυτόν. Σε λίγο, οι δυο ταξιδιώτες έφτασαν σ' ένα χωριουδάκι. Μπήκαν σ' ένα μεγάλο

κτίριο χτισμένο από τούβλα. Στο εσωτερικό αντίκρισαν σειρές θρανία. Ήταν σχολείο με οικότροφους μαθητές, που σπούδαζαν μακριά από τις οικογένειές τους.

Σε κάποιο θρανίο, ένα μοναχικό αγόρι, καθόταν και διάβαζε. Κατά τρόπο μαγικό, οι ήρωες του βιβλίου πρόβαλαν εμπρός στο παιδί – ο Αλή Μπαμπά με την ανατολίτικη φορεσιά του, ο Ροβινσών Κρούσος

με τον παπαγάλο του στον ώμο, κι άλλοι πολλοί. Στην αρχή ο Σκρουτζ

ενθουσιάστηκε βλέποντας τους ήρωες των σχολικών του χρόνων.

Έπειτα, όμως, κατάλαβε. Το μοναχικό αγόρι, με μοναδική παρέα τα βιβλία, ήταν ο εαυτός του. Κάθισε, τότε, σ' ένα θρανίο και έκλαψε

πικρά.

«Πάμε τώρα να επισκεφτούμε κάποια άλλα Χριστούγεννα», του πρότεινε το Πνεύμα.

Καθώς μιλούσε, παρατήρησε ότι το παιδί μεγάλωσε κι έγινε έφηβος. Ο Σκρουτζ ήξερε πολύ καλά ότι ο νεαρός ήταν πάλι μόνος. Οι άλλοι μαθητές θα επέστρεφαν στα σπίτια τους για τις διακοπές.

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε. Μια νέα και όμορφη κοπέλα μπήκε τρέχοντας στην αίθουσα. Ήρθε και τον αγκάλιασε.

«Αδελφούλη μου», του φώναξε. «Ήρθα να σε πάρω. Θα πάμε στο σπίτι να

γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα!».

«Στο σπίτι, Φαντ;» ρώτησε ο νεαρός Σκρουτζ.

«Ναι, ζήτησα από τον πατέρα να σ' αφήσει να ξαναγυρίσεις για πάντα στο σπίτι. Συμφώνησε. Δε θα ξαναπάς εσωτερικός στο σχολείο!», του ξαναφώναξε χαρούμενη.

«Είναι πολύ γλυκιά με χρυσή, με χρυσή καρδιά», σχολίασε το Πνεύμα.

«Νομίζω ότι πέθανε νέα, πάνω στη γέννα!».

«Ναι...» απάντησε σκεπτικός ο Σκρουτζ.

Βγήκαν από το σχολείο και περιπλανήθηκαν στους δρόμους. Οι βιτρίνες των καταστημάτων ήταν στολισμένες για τα Χριστούγεννα.

Το Πνεύμα στάθηκε εμπρός σ ένα κατάστημα και ρώτησε τον Σκρουτζ αν το αναγνωρίζει. Εκείνος κούνησε το κεφάλι και είπε: «Εδώ πρωτοεργάστηκα σαν μαθητευόμενος!».

Μπήκαν μέσα. Ένας ηλικιωμένος κύριος καθόταν στο γραφείο.

«Αυτός είναι ο γερο-Φέζιβικ!.. Ο γερο-Φέζιβικ αναστημένος!..» φώναξε μ' ενθουσιασμό ο Σκρουτζ.

Εκείνη τη στιγμή, ο νεαρός Σκρουτζ κι ένας άλλος μαθητευόμενος μπήκαν στην αίθουσα.

«Μαζέψτε τα όλα», τους είπε ο Φέζιβικ, «να ετοιμάσουμε τη γιορτή!». Οι μαθητευόμενοι δεν περίμεναν να το ακούσουν δεύτερη φορά. Πριν προλάβει ο γερο-Σκρουτζ ν ανοιγοκλείσει τα μάτια, όλα ήταν καθαρά και τακτοποιημένα. Σε λίγο άρχισαν να καταφθάνουν οι καλεσμένοι. Η γιορτή είχε οργανωθεί για όλους τους υπαλλήλους του Φέζιβικ.

Σύντομα η μουσική και ο χορός άναψαν το κέφι για τα καλά. Προσφέρθηκαν γλυκίσματα και ποτά. Ήταν πια αργά όταν ξεκίνησαν να φύγουν οι καλεσμένοι. Ο κύριος και η κυρία Φέζιβικ έσφιξαν τα χέρια όλων και τους ευχήθηκαν «Καλά Χριστούγεννα!». Έσφιξαν τα χέρια ακόμη και των νεαρών μαθητευομένων πριν πάνε στα κρεβάτια τους στο πίσω μέρος του καταστήματος. Ο γερο-Σκρουτζ έδειχνε ξετρελαμένος καθώς παρακολουθούσε αυτή τη σκηνή. Ένιωθε τόση χαρά, λες και συμμετείχε πραγματικά στη γιορτή. Αργά τη νύχτα το Πνεύμα και ο Σκρουτζ άκουσαν τους μαθητευομένους να κουβεντιάζουν ξαπλωμένοι στα κρεβάτια τους. Παίνευαν το γερο- Φέζιβικ και τον ευγνωμονούσαν για την ωραία γιορτή που τους

ετοίμασε.

MATEO ΚΟΥΡΤΙ

«Και του κόστισε μόνο τρεις ή τέσσερις λίρες», σχολίασε κάπως ειρωνικά το Πνεύμα. «Έξοδο που άξιζε τον κόπο!». «Το κόστος δεν ήταν υλικό», διαμαρτυρήθηκε ο Σκρουτζ. «Ανεξάρτητα από τα χρήματα, η γιορτή θα είχε επιτυχία γιατί ο Φέζιβικ ήταν καλός άνθρωπος και πάντοτε ακτινοβολούσε χαρά κι ευτυχία!». Ξαφνικά ο Σκρουτζ έκοψε την κουβέντα του απότομα.

«Τι σου συμβαίνει;» τον ρώτησε το Πνεύμα. «Μήπως έγινε κάτι που σε τάραξε;». «Όχι, τίποτα... Να, θα ήθελα μόνο να έχω πει κάτι στον κλητήρα μου». Η σκηνή άλλαξε. Τώρα ο Σκρουτζ ήταν πλέον ώριμος άντρας. Και μία νέα γυναίκα εγκατέλειπε το σπίτι. Έκλαιγε η καημένη, βουβά. Γύρισε και του είπε: «Κάποτε ήμασταν φτωχοί αλλά ευτυχισμένοι. Τώρα σε κυβερνά το πάθος σου για το χρήμα!».

«Μα, μεταξύ μας, τίποτα δεν άλλαξε», διαμαρτυρήθηκε ο Σκρουτζ.

«Εγώ έμεινα η ίδια. Εσύ όμως άλλαξες. Δεν μπορώ να σε παντρευτώ. Σου εύχομαι κάθε ευτυχία στη σταδιοδρομία που διάλεξες».

Και με τα λόγια αυτά η γυναίκα βγήκε στο δρόμο, ενώ ο άντρας δε δοκίμασε να τη σταματήσει.

«Πνεύμα», φώναξε ο γερο-Σκρούτζ, «σταμάτα να με βασανίζεις, θέλω να γυρίσω στο σπίτι. Δεν αντέχω τις δυσάρεστες αναμνήσεις».

Μέσα σε μία στιγμή πέρασαν χρόνια. Και ξαναείδαν τη νέα γυναίκα.

Τώρα γελούσε τρισευτυχισμένη με την κόρη της. Σε διαφορετικές περιστάσεις θα μπορούσε να είναι το παιδί του Σκρουτζ. Ο πατέρας μπήκε στο δωμάτιο. Η μικρή έτρεξε και τον φίλησε. Αγκαλιάστηκαν και οι τρεις εμπρός στο αναμμένο τζάκι.

«Δεν το αντέχω», μούγκρισε ο γερο-Σκρούτζ με φωνή σπασμένη. Και στράφηκε απελπισμένος προς το Πνεύμα, που μέσα στην ολοφώτεινη ανταύγεια του έμοιαζε σαν να ειρωνεύεται την απελπισία του. Σε λίγο η οπτασία του Πνεύματος άρχισε ν' απομακρύνεται και να σβήνει σιγά-

σιγά, μέχρι που εξαφανίστηκε τελείως. Ο Σκρουτζ ένωσε αφάνταστα κουρασμένος. Τα μάτια του βάρυναν. Ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρά του. Μόλις που πρόλαβε να ξαπλώσει στο κρεβάτι κι έπεσε σε ύπνο βαθύ.

Όταν ξύπνησε ο Σκρουτζ, το ρολόι χτυπούσε μία. Μια κατακόκκινη λάμψη ερχόταν απ' τη σάλα. Σηκώθηκε, φόρεσε τη ρόμπα του και πήγε να δει τι συμβαίνει. Η σάλα είχε μεταμορφωθεί! Από το πάτωμα ως το

ταβάνι ήταν στολισμένη με κισσό, λιόπρινο και ιξό. Στο Τζακι έκαιγε μία ζωηρή φωτιά και στη γωνιά υψωνόταν ένας τεράστιος σωρός από φαγητά-γαλοπούλες, χήνες, πατάτες, μήλα, καρύδια – ενώ πάνω στην κορυφή καθόταν χαμογελαστός ένας γίγαντας μ' ένα δαυλό αναμμένο στο αριστερό του χέρι.

«Είμαι το Χριστουγεννιάτικο Πνεύμα του Παρόντος», του φώναξε φιλικά. «Έλα!». Ο Σκρουτζ παρατήρησε το Πνεύμα. Ήταν ντυμένο μ' ένα μακρύ λευκό χιτώνα. Και πάνω στα μακριά μαύρα του μαλλιά φορούσε ένα στεφάνι από λιόπρινο.

«Πήγαινε με όπου θέλεις», ξερόβηξε ο Σκρουτζ. «Πήρα ήδη μερικά μαθήματα απ' το συνάδελφό σου. Είμαι έτοιμος να παρακολουθήσω και τα δικά σου».

«Τότε πιάσου από τον ποδόγυρο του χιτώνα μου», απάντησε ο γίγαντας. Η χαρούμενη σάλα, η διακόσμηση, τα φαγητά, όλα εξαφανίστηκαν.

Το χριστουγεννιάτικο πνεύμα από το παρόν

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Βρέθηκαν έξω από το σπίτι του υπαλλήλου του, του Μπομπ Κράτσιτ και κοίταξαν από το παράθυρο. Η κυρία Κράτσιτ και οι τρεις κόρες της φορούσαν παλιά φθαρμένα φορέματα, στολισμένα όμως με κορδέλες για τη γιορτή, και κάθονταν στο τραπέζι. Ξαφνικά, μπήκαν τρέχοντας δυο αγοράκια.

«Μυρίσαμε γαλοπούλα ψητή! Τι καλά! Μοσχοβολά από το δρόμο!» φώναξαν με ενθουσιασμό. Πίσω τους ερχόταν ο πατέρας τους. Στους ώμους του κουβαλούσε το μικρότερο γιό του, τον Τιμ. Τον απέθεσε προσεκτικά στο πάτωμα. Το παιδί ήταν άρρωστο και βιάδιζε με δεκανίκι.

Κάθισαν όλοι στο γιορτινό τραπέζι. Η μικρή γαλοπούλα μοιράστηκε πολύ προσεκτικά ώστε να φτάσει για όλους. Πάντως η σκηνή ήταν χαρούμενη. Οι δυο γονείς πρόσεχαν ιδιαίτερα τον ανάπηρο Τιμ. Ένα χαμόγελο φώτισε το χλωμό του προσωπάκι.

«Πνεύμα», ρώτησε με ξαφνικό ενδιαφέρον ο Σκρουτζ, «ο μικρός Τιμ θα... ζήσει ακόμη για πολύ;».

«Χμμ... τον περιβάλλουν σκιές. Αν το μέλλον δεν τις μεταβάλει, το παιδάκι θα πεθάνει! Αλλά εσένα τι σε νοιάζει; Ένα στόμα λιγότερο σε τούτο τον πυκνοκατοικημένο κόσμο. Έτσι δεν είναι;».

Ο Σκρουτζ τότε θυμήθηκε ότι ο ίδιος είχε επαναλάβει πολλές φορές αυτή τη φράση. Και κατέβασε το κεφάλι ντροπιασμένος.

Ξαφνικά, χωρίς το Πνεύμα να προσθέσει άλλη λέξη, βρέθηκαν στο σπίτι του ανιψιού του. «Ο θεός Σκρουτζ μάς θεωρεί τρελούς που γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα. Κι έτσι, αρνήθηκε να φάει μαζί μας σήμερα», είπε ο Φρεντ.

«Τι απαίσιος άνθρωπος», αναστέναξε η γυναίκα του υποτιμητικά και οι καλεσμένοι κούνησαν τα κεφάλια γιατί συμφώνησαν μαζί της. Αλλά ο Φρεντ πρόσθεσε πικραμένος: «Εγώ, πάντως, λυπάμαι ειλικρινά που ο θεός έχασε μία ευκαιρία να χαρεί. Και τώρα, παρόλο που δε βρίσκεται μαζί μας, θα ήθελα να του εκφράσω τις καλύτερες ευχές μου». Κι αμέσως σήκωσε το ποτήρι και ήπια στην υγεία του θείου του.

Γρήγορα, όμως, η χαρούμενη ομήγυρη ξέχασε τον Σκρουτζ. Έπαιξαν μουσική,

χόρεψαν, διασκέδασαν με παντομίμα. Ο Σκρουτζ, που τόσο του άρεσε αυτό το παιχνίδι, συμμετείχε όλο χαρά, ξεχνώντας ότι κανείς δεν μπορούσε να τον δει ή να τον ακούσει. Το Πνεύμα τον παρακολουθούσε κι έμοιαζε να το γλεντάει μαζί του. Αλλά σύντομα ήρθε η ώρα να φύγουν. «Έχουμε να επισκεφτούμε πολλά μέρη ακόμη ώσπου να περάσει η νύχτα», είπε το Πνεύμα.

Και οδήγησε τον Σκρουτζ έξω από το σπίτι. Περπάτησαν μέσα στο κρύο και στο χιονόνερο, σε βρομερά στενά και δρομάκια περιέργα, κι ακόμη κάτω από τις σκοτεινές γέφυρες της πόλης. Εκεί ο Σκρουτζ είδε δυστυχισμένους ανθρώπους που, κολλημένοι σφιχτά ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθούσαν να ζεσταθούν. Ανάμεσα τους τριγύριζαν παιδάκια που ζητιάνευαν φαγητό απ τους περαστικούς. Κάπου μακριά, ένα ρολόι σήμανε μεσάνυχτα.

Ο Σκρουτζ, τρομοκρατημένος απ την τόση αθλιότητα, αναζήτησε το γιγάντιο Πνεύμα. Αλλά εκείνο είχε εξαφανιστεί.

Σε λίγο, ένα άλλο φάντασμα, τυλιγμένο στην ομίχλη, προχώρησε αργά προς τον Σκρουτζ.

Παρατήρησε ότι το Πνεύμα αυτό φορούσε μία τεράστια μαύρη κάπα και μία κουκούλα που του έκρυβε εντελώς το πρόσωπο. Ο Σκρουτζ παραλίγο να λιποθυμήσει από τον τρόμο του.

«Θα πρέπει να είσαι το Χριστουγεννιάτικο Πνεύμα του Μέλλοντος», ψιθύρισε. «Τι μου επιφυλάσσει το μέλλον; Ίσως ν' αλλάξω... Είμαι έτοιμος να σε ακολουθήσω».

Παρά τα γενναία του λόγια, ο Σκρουτζ φοβόταν τόσο πολύ αυτό το φάντασμα, ώστε τα πόδια του άρχισαν να τρέμουν. Δεν μπορούσε να κάνει βήμα. Το Πνεύμα παρέμεινε ακίνητο περιμένοντας υπομονετικά τον Σκρουτζ μέχρι να συνέλθει.

Έπειτα κινήθηκε αθόρυβα. Και ο Σκρουτζ το ακολούθησε σαν να τον τύλιξε η κάπα του Πνεύματος, που τον παρέσυρε στο άγνωστο.

Κοσμοσυρροή και οχλαγωγία στο χρηματιστήριο. Το Πνεύμα με τον Σκρουτζ ανάμεσα στους χρηματιστές και στους εμπόρους. «Πότε πέθανε;» ρώτησε κάποιος από το πλήθος. «Χθες βράδυ, νομίζω», απάντησε ένας άλλος. «Δεν πιστεύω να πάτησε κανείς στην κηδεία του», σχολίασε ένας τρίτος. «Επιτέλους ξεκουμπίστηκε... Τον σιχαίνονταν όλοι!».

Το χριστουγεννιάτικο πνεύμα από το μέλλον

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΜΟΛΕΓΚΟΣ

Ο Σκρουτζ ένωσε οίκτο γι' αυτόν που μιλούσαν. Αναρωτήθηκε για ποιο λόγο να τον έφερε το Πνεύμα σε τούτο το μέρος. Έπειτα αναγνώρισε κάποιον άλλο χρηματιστή στη συνηθισμένη του θέση. Μάταια όμως έψαξε να βρει και τον εαυτό του.

«Ίσως», σκέφτηκε, «ο Σκρουτζ του μέλλοντος θα παρατήρει τις συναλλαγές και θα στραφεί προς άλλες δραστηριότητες...».

Γύρισε να ρωτήσει το Πνεύμα. Αλλά εκείνο εξακολουθούσε να σωπαίνει. Σήκωσε μόνο το χέρι και έδειξε με το μακρύ του δάχτυλο προς κάποια κατεύθυνση. Ήταν καιρός να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Ο γέροντας ένωσε να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά του κρύος ιδρώτας.

Έφτασαν σε μία κακόφημη γειτονιά της πόλης. Ο Σκρουτζ δεν είχε ξαναπατήσει το πόδι του εκεί. Στην άκρη ενός βρόμικου στενού

βρισκόταν ένα άθλιο καταγώγιο-φωλιά λωποδυτών! Μέσα, τρεις κλέφτες, ένας άντρας και δυο γυναίκες, με τρύπια ρούχα, μοιράζονταν τη λεία τους. Οι πεταμένες πάνω στο πάτωμα κουρτίνες ήταν ίδιες μ' εκείνες της κρεβατοκάμαρας του Σκρουτζ.

«Καλά που κάναμε και τα αρπάξαμε», κακάρισε η μία γυναίκα. «Έτσι κι αλλιώς, κανείς δεν πρόκειται να ενδιαφερθεί για τα πράγματά του», πρόσθεσε ο άντρας.

«Α το γερο-τσιγκούνη», έβρισε η άλλη γυναίκα. «Αν ήταν εντάξει άνθρωπος, κάποιος θα βρισκόταν δίπλα του την ώρα που πέθαινε». Ο Σκρουτζ

παρακολουθούσε αηδιασμένος την κουβέντα τους. «Πνεύμα», φώναξε. «Πάμε να φύγουμε, σε παρακαλώ, από αυτό το απαίσιο μέρος». Αλλά η σιωπή του Πνεύματος του πάγωσε το αίμα.

«Πνεύμα», κλαψούρισε ο Σκρουτζ, «βοήθησέ με να ξεχάσω τούτη τη θλιβερή σκηνή. Πήγαινε με σ' ένα μέρος όπου οι άνθρωποι μιλούν ευγενικά για τους νεκρούς...».

Το Πνεύμα τον οδήγησε τότε σε δρόμους γνωστούς, πίσω στο σπίτι του Μπομπ Κράτσιτ. Η γυναίκα και τα παιδιά του ήσαν όλοι μαζεμένοι γύρω από τη φωτιά. Όμως το φτωχικό δωμάτιο ήταν παράξενα σιωπηλό.

«Δε θα αργήσει ο πατέρας σας», είπε η κυρία Κράτσιτ. «Έχει

καθυστερήσει μόνο λίγα λεπτά», είπε κάποιος από τα παιδιά. «Τούτες τις μέρες βαδίζει πιο αργά».

«Αχ!» αναστέναξε ένα άλλο. «Όταν κουβαλούσε τον Τιμ στους ώμους ερχόταν τρεχάτος για το σπίτι».

Εκείνη τη στιγμή ο Μπομπ Κράτσιτ μπήκε στο σπίτι. Είχε τα μάτια κατακόκκινα σαν να είχε κλάψει. Χαιρέτησε όμως τρυφερά ένα-ένα τα παιδιά του. Έπειτα είπε: «Ποτέ δεν πρόκειται να ξεχάσουμε το μικρούλη μας τον Τιμ, έτσι; Η ανάμνηση του της υπομονής και της ευγενείας του θα μάς κρατήσει για πάντα ενωμένους!».

«Ναι! Ναι!» φώναξαν τα παιδιά. «Ε, τότε, με κάνετε να νιώθω ευτυχισμένος», απάντησε ο Μπομπ «πολύ ευτυχισμένος!».

Αγκαλιάστηκαν όλοι. Και δάκρυα γέμισαν τα μάτια του Σκρουτζ.

«Πνεύμα», είπε ο Σκρουτζ, «σε λίγο θα χωρίσουμε. Δε θα μου εξηγήσεις το νόημα όλων αυτών; Θα ήθελα να δω και τη δική μου πορεία στο μέλλον».

Ξαναβγήκαν στο δρόμο και προχωρώντας, βρέθηκαν έξω από το γραφείο του Σκρουτζ. Το Πνεύμα δεν είχε πρόθεση να σταματήσει. Το μακρύ του δάχτυλο έδειχνε εμπρός.

«Σε παρακαλώ, άφησε με μία στιγμή να δω πώς θα είμαι στο μέλλον», ικέτευσε ο Σκρουτζ. Το Πνεύμα κοντοστάθηκε σιωπηλό. Ο Σκρουτζ κοίταξε από το παράθυρο. Αναγνώρισε το γραφείο του, αλλά η επίπλωση δεν ήταν πλέον η δική του και ο άνθρωπος που καθόταν

στην πολυθρόνα δεν ήταν ο Σκρουτζ! Το Πνεύμα, αμίλητο πάντα, προχώρησε. Ο

Σκρουτζ ακολούθησε τα βήματά του. Μετά από λίγο

έφτασαν σε μία καγκελόπορτα. Ο Σκρουτζ γούρλωσε τα μάτια. Ήταν το νεκροταφείο. Το Πνεύμα πήγε και στάθηκε εμπρός από έναν τάφο.

Ο Σκρουτζ πλησίασε τρέμοντας. Πάνω στην ταφόπλακα διάβασε χαραγμένο το όνομά του: «ΕΜΠΕΝΕΖΕΡ ΣΚΡΟΥΤΖ».

«Μα, τότε, στο χρηματιστήριο θα πρέπει να μιλούσαν για μένα», κλαψούρισε, «και οι κλέφτες λήστεψαν, μόλις πέθανα, το δικό μου σπίτι!».

«Πνεύμα, βοήθεια, βοήθεια!» φώναξε. «Δεν θέλω να τελειώσει έτσι η ζωή μου.

Μπορώ... θέλω να την αλλάξω. Τα μαθήματα των τριών

πνευμάτων δεν θα πάνε χαμένα. Μπορείς να αλλάξεις το μέλλον μου;». Πάνω στην αγωνία του ο Σκρουτζ αγκάλιασε το Πνεύμα από τη μέση.

Αλλά η κάπα ήταν άδεια -το Πνεύμα έγινε ατμός- και ο Σκρουτζ αγκάλιαζε στην πραγματικότητα το κάγκελο του κρεβατιού του! Ναι, του δικού του κρεβατιού! Βρισκόταν πάλι στην κρεβατοκάμαρά του.

Ανακουφισμένος από την αγωνία, κλαίγοντας και γελώντας, έτρεξε να αγγίξει τις κουρτίνες. Ήταν εκεί, στη συνηθισμένη τους θέση. Βάλθηκε να χοροπηδά σ όλο το σπίτι γεμάτος ευτυχία. Όλα ήταν στη θέση τους! Τίποτα δεν είχε αλλάξει! Και τη μεγάλη του χαρά διέκοψαν μόνο οι καμπάνες των εκκλησιών, που χτυπούσαν χαρούμενες σ όλη την πόλη.

Ο Σκρουτζ έτρεξε κι άνοιξε το παράθυρο. Ο ήλιος έλαμπε. Το κρύο ήταν τσουχτερό, αλλά το πρωινό ευχάριστο. «Τί ημέρα είναι σήμερα;», ρώτησε ένα αγόρι που περνούσε απέξω. «Σήμερα έχουμε Χριστούγεννα!».

«Α τότε, δεν τα έχασα», φώναξε ο Σκρουτζ. «Τα πνεύματα έκαναν τη δουλειά τους μέσα σε μία μόνο νύχτα!».

«Αγόρι μου», ξαναείπε στο παιδί. «Τρέξε, σε παρακαλώ, στο χασάπη και πες του να μου φέρει τη μεγαλύτερη γαλοπούλα του. Θα σου χαρίσω ένα σελίνι, ίσως και τρία, αν επιστρέψεις μέσα σε πέντε λεπτά».

Το παιδί δε δίστασε στιγμή. Έτρεξε γρήγορα και ξαναγύρισε λαχανιασμένο, παρέα με τον κρεοπώλη, που κουβαλούσε μία τεράστια γαλοπούλα. «Θα τη στείλω στον Μπομπ Κράτσιτ», κρυφογέλασε ο Σκρουτζ, «χωρίς να μάθει Ποιος του τη δώρισε».

Το πουλί ήταν τόσο βαρύ, ώστε ο Σκρουτζ αναγκάστηκε να καλέσει ένα αμάξι για να το μεταφέρει ως το σπίτι του κλητήρα του. Ο Σκρουτζ, χαμογελώντας, πλήρωσε το αγοράκι, το χασάπη και τον αμαξά. Ένωθε υπέροχα.

Τα ευτυχισμένα Χριστούγεννα

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΖΑΙΜΗ

Ο Σκρουτζ έκανε το μπάνιο του, φόρεσε ένα καθαρό κοστούμι και βγήκε περίπατο.

Βάδιζε με τα χέρια σταυρωμένα στη ράχη,

παρατηρώντας τους περαστικούς. Όλοι ήταν χαρούμενοι. Μερικοί του ευχήθηκαν

«Καλά Χριστούγεννα!». Ο Σκρουτζ ομολόγησε ότι ποτέ

δεν είχε ακούσει πιο ευχάριστα λόγια. Στο δρόμο συνάντησε έναν από

τους δυο κυρίους που την προηγούμενη τον είχαν επισκεφθεί για να του ζητήσουν τη βοήθειά του για τους φτωχούς.

«Καλέ μου κύριε», του φώναξε «πώς είστε;».

Κι όταν ο άνθρωπος πλησίασε, ο Σκρουτζ του ψιθύρισε κάτι στο αυτί. Εκείνος τον

κοίταξε κατάπληκτος. «Μιλάτε σοβαρά, κύριε Σκρουτζ;» φώναξε. «Μα είστε πολύ

γενναιόδωρος!». «Μη με ευχαριστείτε», του απάντησε ο Σκρουτζ. «Κάντε μόνο τον

κόπο να περάσετε μία από αυτές τις μέρες, όσο το δυνατόν πιο σύντομα, από το

γραφείο μου. Θα είναι δική μου ευχαρίστηση!».

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΠΕΚΑΣ

Στο τέλος, ο Σκρουτζ κατέληξε εμπρός στο σπίτι του ανιψιού του. Δίστασε για λίγο

στο κεφαλόσκαλο. Αλλά μετά πήρε την απόφαση και χτύπησε το κουδούνι. Η

υπηρέτρια του άνοιξε την πόρτα.

«Το αφεντικό σου είναι μέσα;» τη ρώτησε.

«Μάλιστα, κύριε. Περάστε. Κάθεται ήδη με τη σύζυγό του και τους καλεσμένους

στο τραπέζι, θα σας δείξω...».

«Δε χρειάζεται, καλή μου», της απάντησε ο Σκρουτζ. «Γνωρίζω πολύ καλά αυτό το

σπιτάκι». Άνοιξε σιγανά την πόρτα της τραπεζαρίας και έχωσε το κεφάλι μέσα.

«Φρεντ», ρώτησε, «μπορώ να περάσω;».

«Ποιος είναι;» ρώτησε έκπληκτος ο ανιψιός του Σκρουτζ γυρνώντας το κεφάλι του.

«Ο θεός σου ο Σκρουτζ», του απάντησε. «Ήρθα για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι

που με κάλεσες!».

MATEO ΚΟΥΡΤΙ

Ο Φρεντ και η γυναίκα του χάρηκαν πολύ που τελικά ο Σκρουτζ αποφάσισε να τους κάνει την τιμή. Και η γιορτή εξελίχτηκε θαυμάσια. Το γεύμα ήταν νοστιμότατο. Ακολούθησαν μουσική και χορός. Έπαιξαν διάφορα διασκεδαστικά παιχνίδια και φυσικά παντομίμα. Αλλά το καλύτερο απ' όλα ήταν εκείνη η ξέφρενη χαρά που ένιωθε μέσα του ο Σκρουτζ.

Την επομένη, ο Σκρουτζ πήγε πολύ νωρίς στο γραφείο. Ήθελε να κάνει έκπληξη στον κλητήρα του, που ήξερε ότι θα αργούσε να φανεί στη δουλειά. Και πράγματι, ο Μπομπ Κράτσιτ ήρθε λίγο πριν τις δέκα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Κάθισε αθόρυβα στη θέση του, με την ελπίδα ότι ο Σκρουτζ δε θα έπαιρνε είδηση την καθυστέρησή του.

«Αα!» γκρίνιαξε τότε ο Σκρουτζ προσπαθώντας να μιμηθεί το γνωστό κακότροπο ύφος του. «Τι σημαίνει πάλι αυτό;».

«Συ-συ-συγγνώμη, κύριε», τραύλισε ο Μπομπ Κράτσιτ, «δεν πρόκειται να ξαναργήσω».

«Και πώς μπορείς να δίνεις τέτοιες υποσχέσεις;» του είπε μουτρωμένος ο Σκρουτζ. Ο Μπομπ άρχισε να τρέμει. Φοβήθηκε την απόλυση.

«Πάντως, για τούτη τη φορά...» συνέχισε ο Σκρουτζ «νομίζω ότι πρέπει να σου αυξήσω το μισθό σου!».

Κατάπληκτος ο Μπομπ σκέφτηκε να τρέξει για βοήθεια. Νόμισε ότι ο εργοδότης του τρελάθηκε!

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΜΟΛΕΓΚΟΣ

«Καλά Χριστούγεννα, αγόρι μου», του είπε τότε ήρεμος και χαμογελαστός ο Σκρουτζ, με τρόπο τόσο ειλικρινή, ώστε τελικά τον έπεισε ότι τα είχε τετρακόσια.

«Και όχι μόνο θα σου κάνω αύξηση, αλλά θα βοηθήσω και την οικογένειά σου.

Πήγαινε, όμως, πρώτα σε παρακαλώ, να αγοράσεις κι άλλα κάρβουνα, θα ζεσταθούμε καλά κι έπειτα καθισμένοι δίπλα στη φωτιά θα συζητήσουμε όλες τις λεπτομέρειες.

Ο Σκρουτζ κράτησε το λόγο του. Και σύντομα ο μικρός Τιμ ξεπέρασε την αρρώστια,

απέκτησε δυνάμεις κι έγινε ένα γελαστό και όμορφο αγόρι, που ο Σκρουτζ το φρόντισε σαν να ήταν δικό του παιδί. Ο πρώην τσιγκούνης έγινε πολύ γενναιόδωρος κι ήταν πάντα ευγενικός με όλους. Μερικοί βέβαια τον κορόιδεψαν για τη μεταβολή του χαρακτήρα του. Αλλά ο Σκρουτζ δεν ενοχλήθηκε γιατί, όπως είπε πολύ σοφά: «Καλύτερα να σε περιγελούν παρά να σε περιφρονούν!». Ο Σκρουτζ δεν ξαναείδε τα πνεύματα. Αλλά από εκείνη την ημέρα, όπως λένε, δεν υπήρχε άνθρωπος που να γιορτάζει καλύτερα τα Χριστούγεννα από τον Εμπενέζερ Σκρουτζ.

